

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/74/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115012188
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115012188.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného T. T., pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 9. apríla 2019, č. k. 7T/149/2015-523, na verejnom zasadnutí konanom 25. februára 2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného T. T. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 9. apríla 2019, č. k. 7T/149/2015-523, bol obžalovaný T. T. (ďalej len obžalovaný) uznaný za vinného v bodoch 1/ až 4/ z prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona v bode 5/ z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

dňa 04. 12. 2014 v čase o 14:25 hod. v priestoroch obchodného domu BILLA v Trnave, na Hospodárskej ulici č. 53 odcudzil 12 ks čokolád značky Merci/horká/250 g, 3 ks balení filiet z lososa v konzerve značky Rio Mare, a to tým spôsobom, že si ich z predajného regálu vložil do svojho batoha, ktorý mal pri sebe a bez zaplattenia za tovar prešiel cez priestory pokladne, kde bol následne prichytený pracovníkom súkromnej bezpečnostnej služby, čím spôsobil poškodenú spoločnosť Billa s.r.o. so sídlom Bajkalská 19/A, Bratislava, IČO: 31 347 037 škodu vo výške 95,49 eur, hoci mu bola dňa 25. 11. 2014 rozhodnutím Obvodného oddelenia PZ Hlohovec uložená bloková pokuta nezaplattená na mieste vo výške 30 eur, evidenčné č. bloku 12075257 za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 2T/82/2012 zo dňa 14. 11. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/6/2013 zo dňa 18. 06. 2013, právoplatného dňa 18. 06. 2013 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/52/2013 zo dňa 23. 05. 2013, právoplatným dňa 01. 06. 2013 uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/170/2012 zo dňa 22. 09. 2014, právoplatným dňa 18. 10. 2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona,

v bode 2/

dňa 10. 12. 2014 v čase okolo 9:00 hod. v priestoroch predajne LIDL v obchodnom dome Prior v Piešťanoch, na ulici A. Hlinku č. 46 odcudzil 6 ks kávy značky Jacobs Krönung 250 g a to tým, že si z predajného regálu vložil do svojho batoha, ktorý mal pri sebe a 1 ks tatranskú roľku, ktorú si vložil pod svoju bundu a bez zaplattenia za tovar prešiel cez priestory pokladne, čím spôsobil poškodenú spoločnosť Lidl Slovenská republika, v.o.s. so sídlom Ružinovská 1E, Bratislava, IČO: 35 793 783 škodu vo výške 30,03 eur, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že mu bola dňa 25. 11. 2014 rozhodnutím

Obvodného oddelenia PZ Hlohovec uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 30 eur, evidenčné č. bloku 12075257 za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 2T/82/2012 zo dňa 14. 11. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/6/2013 zo dňa 18. 06. 2013, právoplatného dňa 18. 06. 2013 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/52/2013 zo dňa 23. 05. 2013, právoplatným dňa 01. 06. 2013 uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T/170/2012 zo dňa 22. 09. 2014, právoplatným dňa 18. 10. 2014 uznaný za vinným zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona,

v bode 3/

hoci mu bola Obvodným oddelením PZ Hlohovec uložená pokuta nezaplatená na mieste blokom evidenčného č. 12075257 zo dňa 25.11.2014 za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, napriek tomu dňa 06.01.2015 v čase okolo 06:32 hod. na železničnej stanici v Trnave v predajni PERÓN odcudzil 1 ks máčaných čokoládových rezov zn. MIŇONKY takým spôsobom, že z regála zobral 2 kusy týchto rezov, 1 ks si vložil do vrečka bundy, ktorú mal oblečenú, pričom pri pokladni zaplatil len za jeden kus a bez toho, aby za tovar, ktorý mal schovaný vo vrecku zaplatil z predajne odišiel a následne bol po opoznaní na základe kamerového záznamu na železničnej stanici v Trnave chytený príslušníkmi Odboru Železničnej polície KR PZ Trnava, čím spôsobil poškodenému Vladimírovi Šantúrovi škodu v celkovej výške 0,50 Eur, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1 T 52/13 zo dňa 23.5.2013, právoplatným dňa 1.6.2013 uznaný vinným zo Spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 2T 170/12 zo dňa 22.9.2014, právoplatným dňa 18.6.2013 uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a v oboch prípadoch bolo upustené od uloženia súhrnného trestu,

v bode 4/

dňa 21. 01. 2015 v čase okolo 19:00 hod. v priestoroch obchodného domu LIDL v Trnave, na Hospodárskej ulici odcudzil 19 ks káv značky Jacobs Veltet a to tým spôsobom, že si ich z predajného regálu vložil do igelitovej nákupnej tašky „LIDL“ a bez zaplatenia za tovar prešiel cez priestory pokladne a cez vchodové dvere predajne, kde bol následne pracovníkom súkromnej bezpečnostnej služby obmedzený na osobnej slobode, čím spôsobil poškodenej spoločnosti Lidl Slovenská republika, v.o.s. so sídlom Ružinovská 1E, Bratislava, IČO: 35 793 783 škodu vo výške 153,10 eur, hoci mu bola dňa 25. 11. 2014 rozhodnutím Obvodného oddelenia PZ Hlohovec uložená bloková pokuta nezaplatená na mieste vo výške 30 eur, evidenčné č. bloku 12075257 za spáchanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 2T/82/2012 zo dňa 14. 11. 2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/6/2013 zo dňa 18. 06. 2013, právoplatného dňa 18. 06. 2013 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, trestným rozkazom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 1T/52/2013 zo dňa 23. 05. 2013, právoplatným dňa 01. 06. 2013 uznaný za vinného zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp.zn. 2T/170/2012 zo dňa 22. 09. 2014, právoplatným dňa 18. 10. 2014 uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20, § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/2/2015 zo dňa 08. 01. 2015, právoplatným dňa 08. 01. 2015 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 0T/16/2015 zo dňa 16. 01. 2015 zo dňa 16. 01. 2015, právoplatným dňa 16. 01. 2015 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona,

v bode 5/

napriek tomu, že si dňa 08. 01. 2015 na Okresnom súde Trnava oproti svojmu podpisu prevzal výzvu Okresného súdu Trnava k nastúpeniu na výkon trestu odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 0T/2/2015 zo dňa 08. 01. 2015, právoplatným a vykonateľným dňom 08. 01. 2015 s tým, že mu bol určený termín nástupu do výkonu

trestu odňatia slobody najneskôr v lehote osem dní od prevzatia, teda do 16. 01. 2015 do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a výkon väzby Leopoldov, pričom túto výzvu nerešpektoval a do výkonu trestu odňatia slobody bez vážneho dôvodu nenastúpil až do 21. 01. 2015, kedy bol do výkonu trestu odňatia slobody dodaný policajným orgánom.

Pokiaľ ide o výrok o vine, okresný súd súčasne podľa § 41 odsek 3 Trestného zákona vo vzťahu k obžalovanému zrušil trestný rozkaz Okresného súdu Trnava z 8. januára 2015, sp. zn. 0T/2/2015, právoplatný 8. januára 2015, vo výroku o vine, vo výroku o treste a vo výroku o náhrade škody.

Okresný súd obžalovaného za skutky v bodoch 1/ až 3/ odsúdil podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4, § 41 odsek 1, § 41 odsek 3, § 42 odsek 1 Trestného zákona na spoločný a súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona okresný súd zrušil vo vzťahu k obžalovanému výrok o treste rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno d) Trestného zákona obžalovanému okresný súd uložil ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Pokiaľ ide o náhradu škody, okresný súd podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku zaviazal obžalovaného nahraďiť poškodenému P. P. škodu výške 0,50 eur a podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku spoločnosť Billa s.r.o. s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Za skutky v bodoch 4/ a 5/ okresný súd obžalovaného odsúdil podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, s použitím § 36 písmeno l), § 37 písmeno h), písmeno m), § 38 odsek 2, odsek 4, § 41 odsek 1, § 42 odsek 1 Trestného zákona na súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Zároveň podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona okresný súd zrušil vo vzťahu k obžalovanému výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017, právoplatný 15. februára 2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom 9. apríla 2019 prijal vyhlásenie obžalovaného v zmysle § 257 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe, preto vykonal len dokazovanie súvisiace s výrokom o treste, v rámci ktorého vykonal dokazovanie oboznámením správ na obžalovaného (register priestupkov, odpis z RT, lustrácia v STA), pripojených spisov predovšetkým rozhodnutí vo veci samej, a to trestný rozkaz Okresného súdu Trnava zo dňa 08.01.2015, sp. zn. 0T/2/2015, právoplatný dňa 08.01.2015, rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 03.07.2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín zo dňa 15.01.2019, sp. zn. 23To/123/2018, trestný rozkaz Okresného súdu Trnava zo dňa 15.02.2017, sp. zn. 0T/32/2017, právoplatný dňa 15.02.2017, jednotlivé vyčíslenia škody ako aj uplatnenia nároku na náhradu škody. Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ 29 krát súdne trestaný, pričom skoro vždy išlo o úmyselnú majetkovú trestnú činnosť (najmä krádeže). Obžalovaný opakovane vykonával pre túto trestnú činnosť i nepodmienečné tresty odňatia slobody, bol dokonca raz už podmienne prepustený z výkonu trestu za takú trestnú činnosť, zjavne však účel takto "skráteneho" trestu u neho naplnený nebol, keďže následne bol opakovane súdne trestaný. Posledné jeho odsúdenia už boli skoro vždy spojené len s uložením nepodmienečných trestov odňatia slobody, prípadne s upusteniami od uloženia súhrnných trestov práve vo vzťahu k nepodmienečným trestom odňatia slobody. V prípade niektorých skôr uložených podmiennečných trestov odňatia slobody, ako i jedenkrát uloženého peňažného trestu, obžalovaný dokonca nesplnil podmienky pre osvedčenie, resp. peňažný trest neuhradil, a preto mu bol nariadený výkon (náhradného) trestu.

Za podstatné pre posúdenie veci považoval okresný súd odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 8. januára 2015, sp. zn. 0T/2/2015, právoplatným 8. januára 2015, rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018, trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017, právoplatným 15. februára 2017, nakoľko s prihliadnutím na čas spáchania skutkov uvedených v obžalobe, ako aj skutkov v uvedených rozhodnutiach súdov, prichádzalo

do úvahy ukladanie spoločného ako aj súhrnných trestov, nakoľko sa jednalo o zbiehajúcu trestnú činnosť obžalovaného.

Okresný súd ďalej poukázal na to, že sa voči obžalovanému na súdoch v Slovenskej republike momentálne vedú ďalšie trestné konania a že v období od 01.01.2010 do 09.04.2019 bol aj opakovane priestupkovo postihovaný najmä pre priestupky proti majetku podľa § 50 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

K trestu za skutky v bodoch 1/ až 3/ okresný súd uviedol, že po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, po oboznámení sa s pripojenými spismi Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/2/2015 a Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/34/2016, že je nutné pristúpiť k ukladaniu spoločného trestu, nakoľko sa pri skutkoch uvedených v podanej obžalobe ako aj skutku v trestnom rozkaze Okresného súdu Trnava z 8. januára 2015, sp. zn. 0T/2/2015, jedná o jeden pokračovací prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, z dôvodu objektívneho jednotiaceho prvku v spôsobe, čase a predmete páchania čiastkových útokov toho istého trestného činu, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer obžalovaného spáchať prečin krádeže. Preto okresný súd zrušil vo vyššie uvedenom rozhodnutí výrok o vine o treste ako aj o náhrade škody a opätovne sám rozhodol, pri viazanosti skutkovými zisteniami v cit. trestnom rozkaze. Zároveň okresný súd dospel k záveru, že u obžalovaného je potrebné ukladať aj súhrnný trest k rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018, kde bolo potrebné zrušiť výrok o treste, nakoľko obžalovaný spáchal pokračovací prečin krádeže skôr, ako bol odsúdený spomenutým rozsudkom, pričom sa jednalo o zbiehajúcu trestnú činnosť obžalovaného, ku skutku v ňom uvedenom a právoplatne odsúdenom.

Okresný súd ďalej uviedol, že u obžalovaného vzhladol jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písmeno l/ Trestného zákona - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval) a dve priťažujúce okolnosti (podľa § 37 písmeno h) Trestného zákona, že spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že už bol v minulosti odsúdený). Pri použití § 38 odsek 2 odsek 4 Trestného zákona, potom prichádzalo do úvahy ukladanie trestu podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona v rozmedzí sadzby 16 mesiacov až 3 rokov (pôvodná sadzba 6 mesiacov až 3 roky). Obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, teda na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, pričom ho na výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Keďže rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018, bolo obžalovanému uložené aj ochranné protitoxikomanické a protialkoholické liečenie ústavnou formou a okresný súd zrušil v tomto rozhodnutí celý výrok o treste, povinne o ochrannom liečení opätovne rozhodol a obžalovanému ho aj opätovne uložil.

Rovnako postupoval aj pri rozhodovaní o náhrade škody poškodenému P. P., lebo trestný rozkaz Okresného súdu Trnava z 8. januára 2015, sp. zn. 0T/2/2015, bol zrušený aj v tomto výroku. Čo sa týka nároku na náhradu škody uplatňovanej spoločnosťou Billa s.r.o. týkajúcej sa poškodených dverí, spoločnosť odkázal s nárokom na civilný proces, nakoľko vzniknutá škoda nebola náležite preukázaná, ani určená presná výška škody.

K trestu za skutky v bodoch 4/ a 5/ okresný súd uviedol, že po zvážení všetkých rozhodných skutočností dôležitých pre určenie druhu a výmery trestu, po oboznámení sa s pripojeným spisom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/32/2017 zistil, že je nutné pristúpiť k ukladaniu súhrnného trestu k trestnému rozkazu Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017, právoplatnému 15. februára 2017, nakoľko obžalovaný spáchal prečin krádeže ako aj prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia skôr, ako bol odsúdený spomenutým trestným rozkazom, pričom sa jednalo o zbiehajúcu trestnú činnosť obžalovaného, ku skutku v ňom uvedenom a právoplatne odsúdenom.

V tomto prípade u obžalovaného okresný súd vzhladol jednu poľahčujúcu okolnosť (§ 36 písm. l/ Trestného zákona - priznal sa k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval) a dve priťažujúce okolnosti (podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, že spáchal viac trestných činov a podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, že už bol v minulosti odsúdený). Pri použití § 38 ods. 2 ods. 4 Trestného zákona, potom prichádzalo do úvahy ukladanie trestu podľa § 212 ods. 3 Trestného zákona v rozmedzí sadzby 16 mesiacov až 3 rokov (pôvodná sadzba 6 mesiacov až 3 roky). Obžalovanému súd uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, teda na samej spodnej hranici takto upravenej trestnej sadzby, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko

v posledných 10 rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone nepodmienečného trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písmena n/ Trestného zákona teda, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, k tomu okresný súd uviedol, že túto obžalovanému nepriznal s tým, že okolnosť spočívajúca vo vyhlásení obžalovaného o vine zo spáchania skutku v obžalobe bola premietnutá do priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona, ako aj z dôvodu, že vyhlásenie obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, ktoré súd následne prijme, nie je podľa názoru súdu dôvodom na priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti. Navyiac v situácii, kedy Trestný zákon hovorí „napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom“, pričom je potrebné uviesť, že súdy trestnú činnosť neobjasňujú (tú objasňujú iba orgány činné v trestnom konaní). Uvedené úvahy súd uvádza hlavne z dôvodu vedomosti o uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. októbra 2016, sp. zn. 4Tdo 63/2015, ktoré rozhodnutie sa týkalo práve priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona v prípade, ak obžalovaný vyhlási na hlavnom pojednávaní, že je vinný a súd následne toto jeho vyhlásenie prijme.

Takto uložené tresty považoval okresný súd za primerané, zákonné a spravodlivé.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor vzdal práva na podanie odvolania. Obžalovaný si ponechal lehotu na podanie odvolania.

Dňa 19. apríla 2019 bolo okresnému súdu doručené písomné odvolanie obžalovaného, ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Mateja Csenkyho voči obom výrokom o treste z dôvodov uvedených v ust. § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno d) a písmeno e) Trestného poriadku.

Dôvody odvolania obhajca obžalovaného doplnil písomným podaním doručeným súdu 21. mája 2019. Argumentoval tým, že rozsudok je z časti nepreskúmateľný pre jeho neurčitosť, keď súd v rozpore s ust. § 168 odsek 1 Trestného poriadku neuviedol, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke trestu. Súd síce poukázal na niektoré podstatné okolnosti ukladania trestu za súčasného poukázania na niektoré ustanovenia zákona a judikatúry, avšak zo samotného obsahu napadnutého rozsudku nie je dostatočne jasné a zrozumiteľné, z akého dôvodu súd nepristúpil k upusteniu od uloženia súhrnného trestu, aplikácii ustanovení o mimoriadnom znížení trestu, prípadne k zastaveniu trestného stíhania pre neúčelnosť.

Je toho názoru, že vzhľadom na okolnosti prípadu mohol okresný súd v prípade všetkých skutkov, ktoré boli obžalovanému kladené za vinu, postupovať v zmysle ustanovenia § 44 Trestného zákona, teda mohol upustiť od uloženia súhrnného trestu v prípade skutkov 1/ až 3/ vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018 sp. zn. 1T/34/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018, a v prípade skutkov 4/ a 5/ vo vzťahu k výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017. Zároveň mohol v danom prípade zväziť aj aplikáciu ust. § 281 odsek 2 Trestného poriadku v spojení s ust. § 215 odsek 2 písmeno a) Trestného poriadku vo vzťahu k výroku o treste rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016 v spojení s uznesením Krajského súdu Trenčín z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018 a tiež vo vzťahu k výroku o treste trestného rozkazu Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017, voči ktorým je trest, ku ktorému môže toto trestné stíhanie viesť, celkom bez významu popri treste, ktorý bol obžalovanému pre iný čin už právoplatne uložený. Za danej skutkovej a právnej situácie považuje dva samostatné tresty v celkovej výmere 32 (2 x 16) mesiacov za absolútne neprimerané.

Obhajca ďalej uviedol, že podľa jeho názoru súd pri ukladaní trestu pochybil, keď obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n/ Trestného zákona, lebo on dobrovoľne učinil vyhlásenie o vine, čím výrazne zjednodušil súdu rozhodovanie. Poukázal na Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. Tpj 55/2016 s tým, že obžalovaný nemal možnosť ako viac prispieť a napomôcť k objasneniu trestnej činnosti. Súd mu mal túto poľahčujúcu okolnosť priznať, v dôsledku čoho by u neho existoval rovnovážny pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a nedošlo by k úprave dolnej hranice trestnej sadzby v zmysle ustanovenia § 38 odsek 4 Trestného zákona. V tomto smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Tdo 63/2016 z 25. októbra 2016. Ďalej namietal, že ak mu už súd nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmena n) Trestného zákona, mal učené vyhlásenie o vine zohľadniť v zmysle spomínaného zjednocujúceho stanoviska aspoň tým spôsobom, že mu mimoriadne zníži trest podľa § 39 odsek 2 písmeno d/, odsek 4 Trestného zákona per analogiam. Keďže súd vyhlásenie o vine žiadnym spôsobom nezohľadnil pri výmere trestu, naplnil tým odvolací dôvod uvedený v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku.

Zároveň toto nesprávne vyhodnotenie hmotnoprávnych ustanovení viedlo k uloženiu neprimeraného, až drakonického trestu, ktorý nespĺňa podmienky stanovené ustanovením § 34 Trestného zákona.

Okresný súd nevyhodnotil dostatočne ani predtým uložené tresty inými súdnymi rozhodnutiami, ktoré samy o sebe naplňali účel trestu a ochranu spoločnosti pred obžalovaným ako páchatelom trestnej činnosti. Zároveň bolo potrebné pri ukladaní trestu prihliadnuť na skutočnosť, že v tomto trestnom konaní bol súdený za skutky z roku 2014, teda bol neprávoplatne odsúdený po uplynutí 5 rokov od spáchania skutkov, ktorých závažnosť bola podľa jeho názoru nepatrná (aj s ohľadom na hodnotu odcudzeného tovaru, resp. počet dní omeškania s nástupom do výkonu trestu). Je toho názoru, že v tomto prípade nebola spravodlivosť vykonaná bez meškania, čo je v rozpore s judikatúrou ESĽP (napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) o veci Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968) ako aj Ústavného súdu SR. Obhajca uviedol, že v tomto konkrétnom prípade obžalovaný neprispel svojim správaním k neprimeranej dĺžke trestného konania a nešlo ani o skutkovo a právne náročnú vec, aby nebola právoplatne ukončená s odstupom viac ako 5 rokov. Vychádzajúc z judikatúry ESĽP, ktorý len vo výnimočných prípadoch uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi dosahujúcu šiestich rokov (Pretto versus Taliansko), mal už preto okresný súd lehotu 5 rokov považovať za neprimerane dlhú a pri výmere trestu pristúpiť k aplikácii ustanovenia § 39 odsek 1 Trestného zákona. V konečnom návrhu obhajca obžalovaného žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a uložil okresnému súdu znovu konať a rozhodnúť, alternatívne aby zmenil napadnutý rozsudok a uložil obžalovanému trest v zmysle vyššie uvedených odvolacích námietok.

Dňa 20. mája 2019 bolo okresnému súdu doručené vlastnoručné odvolanie obžalovaného, v ktorom uviedol, že podáva odvolanie voči celému rozsudku pre jeho nezákonný postup zo strany súdu ako aj prokuratúry. Dôvody odvolania doplnil podaním doručeným krajskému súdu 18. júla 2019, v ktorom uviedol, že súd pri ukladaní súhrnného trestu porušil ust. § 349 odsek 2 Trestného poriadku, keďže skorší trestu mu bol uložený v konaní pred senátom a v tomto konaní rozhodoval samosudca. V konečnom návrhu žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Prokurátor sa k odvolaniu obžalovaného nevyjadril.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry a obhajca obžalovaného, ktorého súd nezrušil napriek tomu, že obžalovaný bol 7. februára 2020 prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, čím u neho pominuli dôvody povinnej obhajoby, aby tak obžalovanému garantoval väčší rozsah jeho práv.

Pokiaľ ide o obžalovaného, krajský súd vykonal verejné zasadnutie v jeho neprítomnosti postupom podľa § 293 odsek 5 Trestného poriadku, keďže upovedomenie o konaní verejného zasadnutia (dôvod na predvolanie obžalovaného krajským súdom zistený nebol) mu bolo riadne a včas doručené 3. februára 2020, čo potvrdil vlastnoručným podpisom na doručenke. V upovedomení bol poučený o možnosti konania verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti, napriek tomu sa ho nezúčastnil.

V deň konania verejného zasadnutia bolo krajskému súdu doručené podanie, v ktorom obžalovaný uviedol, že súhlasí s vykonaním verejného zasadnutia v jeho neprítomnosti. V podaní zároveň uviedol, že podľa § 23 odsek 1 Trestného poriadku žiada trestnú vec odňať tomuto krajskému súdu a prikázať ju inému Krajskému súdu v Trenčíne. K žiadosti pripojil podanie označené ako „Námietka zaujatosti a zároveň odňatie a prikázanie inému súdu (TN) podľa § 23 odsek 1 Trestného poriadku.“ Predmetné podanie krajský súd vyhodnotil ako námietku zaujatosti, ktorá je založená na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31 Trestného poriadku, preto o nej podľa § 32 odsek 6 Trestného poriadku nekonal. V rámci konečných návrhov žiadal prokurátor odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť a obhajca obžalovaného sa pridrжал konečného návrhu uvedeného v písomnom zdôvodnení odvolania.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 odsek 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hocí i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania na to oprávnenou osobou - obžalovaným - postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku rozsudku, proti ktorému podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

K trestu je treba uviesť, že je právnym následkom trestného činu, preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Vychádzajúc z ust. § 34 odsek 1 Trestného zákona účelom samotného trestu je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov vyjadrujúc morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou, pričom jednotlivé hľadiská ukladania trestu vyplývajú z ust. § 34 odsek 3, odsek 4 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatela, jeho pomery a možnosti jeho nápravy a skutočnosť, aby trest postihoval iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré skutočnosti vzal okresný súd do úvahy pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu.

Správne u obžalovaného zistil poľahčujúcu okolnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a úprimne ho oľutoval podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona.

Správny bol postup okresného súdu aj pokiaľ obžalovanému nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno n) Trestného zákona, že napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Dôvody, ktoré k tomu okresný súd viedli si krajský súd osvojuje a dodáva, že obžalovaný v prípravnom konaní pri výsluchu 29. mája 2015 využil svoje právo a k veci odmietol vypovedať, pričom rovnako postupoval aj pri ďalšom výsluchu konanom 9. novembra 2015. V konaní pred súdom na hlavnom pojednávaní 9. mája 2015 pri výsluchu obžalovaný dokonca vyhlásil, že sa cíti byť zo žalovaných skutkov nevinný a opätovne využil svoje právo a odmietol k veci vypovedať. Až neskôr, po zmene zákonného sudcu a vykonaní hlavného pojednávania od začiatku obžalovaný zmenil postoja a realizoval vyhlásenie o vine. Za daného stavu veci nemôže byť o napomáhaní pri objasňovaní trestnej činnosti obžalovaným príslušným orgánom takpovediac ani reči.

Pokiaľ sa obžalovaný v odvolaní domáhal priznania tejto poľahčujúcej okolnosti z titulu realizovaného vyhlásenia o vine, k tomu krajský súd uvádza, že samotné vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní neznamena automaticky aplikovanie tejto poľahčujúcej okolnosti. Na jej priznanie sa vyžaduje, aby páchatel aktívnym konaním pomáhal orgánom činným v trestnom konaní a súdu objasniť všetky predtým neznáme detaily svojej trestnej činnosti, pričom zo spisového materiálu, ako už bolo vyššie uvedené, žiadne také skutočnosti nevyplývali.

Pokiaľ ide o príťažujúce okolnosti, že spáchal viac trestných činov (§ 37 písmeno h) Trestného zákona) a že už bol v minulosti odsúdený (§ 37 písmeno m) Trestného zákona), tieto okresný súd u obžalovaného ustálil správne. Pri prevažujúcom pomere príťažujúcich okolností (2:1) v oboch prípadoch potom správne upravil trestnú sadzbu najprísnejšie trestného prečinu krádeže podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona (6 mesiacov až 36 mesiacov) postupom podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona, teda zvýšil dolnú hranicu trestu odňatia slobody o jednu tretinu na 16 mesiacov až 36 mesiacov.

Správny bol aj ten záver okresného súdu, že skutky uvedené v bodoch 1/ až 2/ obžaloby tvoria jeden pokračovací prečin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, za ktorého iný čiastkový útok (spáchaný 6. januára 2015) bol obžalovaný odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 8. januára 2015, sp. zn. 0T/2/2015. Túto okolnosť okresný súd správne premietol do skutkovej vety výroku o vine (už menej presne do právnej kvalifikácie, no keďže výrok o vine nebol napadnutý odvolaním, krajský súd na tento nedostatok len okrajovo poukazuje) a následne zohľadnil pri ukladaní trestu ako spoločného podľa § 41 odsek 3 Trestného zákona. Zároveň správne ukladal trest nielen ako spoločný, ale aj ako súhrnný podľa § 42 odsek 1 Trestného zákona, lebo obžalovaný spáchal tento pokračovací prečin krádeže skôr, ako bol odsúdený (za skutok spáchaný 11. novembra 2014) rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 3. júla 2018, sp. zn. 1T/34/2016, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 15. januára 2019, sp. zn. 23To/123/2018.

Pokiaľ ide o namietanú výmeru nepodmienečného trestu odňatia slobody 16 mesiacov, táto bola uložená na dolnej hranici trestnej sadzby najprísnejšie trestného prečinu krádeže podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, modifikovanej postupom podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona. Aj podľa názoru krajského súdu bude takýto trest dostatočný a spravodlivý, ktorý splní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Rovnako správne postupoval okresný súd, keď skutok uvedený v bode 4/ rozsudku posúdil nie ako ďalší čiastkový útok pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno f), odsek 3 písmeno b) Trestného zákona, ale už ako recidívu, keďže tento skutok obžalovaný spáchal 21. januára 2015, teda potom, ako mu bol 8. januára 2015 doručený trestný rozkaz (s účinkami vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku) vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/2/2015. Správne potom obžalovanému za skutky uvedené v bodoch 4/ až 5/ rozsudku uložil súhrnný trest, lebo tieto skutky spáchal skôr, ako bol odsúdený (za skutok spáchaný 12. februára 2017) trestným rozkazom Okresného súdu Trnava z 15. februára 2017, sp. zn. 0T/32/2017, právoplatným 15. februára 2017.

Pokiaľ ide o namietanú výmeru nepodmienečného trestu odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov za skutky pod bodom 4/ a 5/ rozsudku, táto bola uložená na opäť samej dolnej hranici trestnej sadzby najprísnejšie trestného prečinu krádeže podľa § 212 odsek 3 Trestného zákona, modifikovanej postupom podľa § 38 odsek 4 Trestného zákona. Aj v tomto prípade sa krajský súd stotožnil s názorom súdu okresného, že takýto trest bude dostatočný a spravodlivý, ktorý splní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Pokiaľ sa obžalovaný odvolaním domáhal v oboch prípadoch upustenia od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na tresty uložené skoršími rozhodnutiami, tento postup podľa názoru krajského súdu neprichádzal do úvahy, lebo tresty uložené skoršími rozsudkami nebolo možné považovať za dostatočné na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného. Predovšetkým vzhľadom na fakt, že obžalovaný je recidivista, u ktorého ani dosiaľ vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody nemali odstrašujúci účinok a zjavne nevedli k jeho náprave, keďže sústavne pácha trestnú činnosť.

Okresný súd nepochybil ani tým postupom, ktorým podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona obžalovaného na výkon uložených trestov odňatia slobody v oboch prípadoch zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, lebo obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním týchto skutkov vo výkone trestu za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ sa obžalovaný s poukazom na ním realizované vyhlásenie o vine domáhal uloženia trestu s použitím ust. § 39 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona per analogiam v zmysle Stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod poradovým číslom 44 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR číslo 5/2017, k tomu krajský súd uvádza, že v predmetnej trestnej veci nebolo možné takto postupovať. Štvrtá právna veta tohto stanoviska rieši otázku zvýhodnenia páchatel'a (procesne ako obžalovaného), ktorý uznal vinu a súd jeho vyhlásenie prijal. Dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdnom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 odsek 5 a odsek 8 Trestného poriadku. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie oprávneho prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre

obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia (preto sa tretia právna veta zmieňuje o medzere v zákone). Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu. Treba tu však zdôrazniť, že ide o možnosť a nie povinnosť pristúpiť analogicky k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok ako je tomu pri schválení dohody o vine a treste. Len samotné priznanie a oľutovanie nie je dôvodom na aplikáciu tohto ustanovenia. Nakoniec aj pri schválení dohody o vine a treste je úlohou súdu prvého stupňa, aby sa zaoberal primeranosťou trestu a schválil ju (okrem iného) iba vtedy, ak trest považuje za primeraný. Súd nemôže mimoriadne znížiť trest obžalovanému len preto, že sa tento k spáchaniu skutku priznal. V takomto prípade treba zvažovať či práve trest kratšieho trvania, teda trest uložený obžalovanému pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom bude zákonný, dôvodný, primeraný, spravodlivý a zodpovedajúci tak požiadavke individuálnej a generálnej prevencie.

Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických východísk krajský súd konštatuje, že v posudzovanej veci neboli pre ukladanie oboch trestov aj s použitím ust. § 39 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona per analogiam splnené zákonné podmienky, nakoľko u obžalovaného, ktorý je nepoučiteľný recidivista, nemožno v žiadnom prípade očakávať, že by aj výkon trestu kratšieho trvania splnil svoj účel.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného o neprimeranej dĺžke trestného konania, tak z obsahu spisu krajský súd zistil, že obžaloba bola podaná 24. novembra 2015, okresný súd vo veci rozhodol trestným rozkazom, voči ktorému podal obžalovaný odpor. Prvý termín hlavného pojednávania okresný súd vytýčil na 9. marca 2017, no nakoľko obžalovanému nebolo možné doručiť predvolanie, bolo hlavné pojednávanie odročené na 9. mája 2017, na ktorom obžalovaný po prednesení obžaloby vyhlásil, že je nevinný a odmietol vypovedať. Pojednávanie bolo následne odročené na 14. septembra 2017, ktorého sa obžalovaný nezúčastnil, nakoľko bol vzatý do väzby v inej trestnej veci. Medzičasom tiež došlo k zmene zákonného sudcu, s ktorou zmenou obžalovaný nesúhlasil a žiadal, aby sa hlavné pojednávanie vykonalo od začiatku. Ďalší termín hlavného pojednávania určený na 12. decembra 2017 bol zrušený z dôvodu nemožnosti eskortovania obžalovaného na pojednávanie. Ďalší termín hlavného pojednávania určený na 1. februára 2018 bol zrušený z dôvodu, že príslušným súdom nebol udelený súhlas k eskorte obžalovaného. Ďalší termín hlavného pojednávania okresný súd určil na 5. júna 2018, pričom obžalovaný žiadal o odročenie tohto termínu z dôvodu konania v inej trestnej veci, ktorú žiadosť súd neakceptoval. Na danom hlavnom pojednávaní obžalovaný zmenil postoj a realizoval vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal a hlavné pojednávanie odročil za účelom vyžiadania spisov, ktoré je potrebné oboznámiť v súvislosti s ukladáním súhrnného trestu. Následne okresný súd dopytoval a urgoval súdy o zapožičanie potrebných spisov. Ďalší termín hlavného pojednávania bol určený na 9. apríla 2019, na ktorom okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom. Nie je teda pravdou tvrdenie obžalovaného, že na dĺžke konania nemá žiadnu vinu. Aj jeho správanie zapríčinilo, že konanie trvalo 5 rokov. Za daného stavu veci nebol dôvod aplikovať ust. § 39 odsek 1 Trestného zákona, ale stačilo zohľadniť dĺžku konania ukladáním trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby na dolnej hranici.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.